

*Samanhaldið millum systkinni
er enn sterkari eftir at tey
mistu pápan. Frá vinstru
Paula, Olaf og Ragna*
Mynd: Jústinus Leivsson Eidesgaard

nýtist ikki at forklára, eg siggi tað. Nú kelar hon hundinum, sum ger seg lítlan, tá ið hon setir seg í lenistólin, so pláss er fyri báðum. Og so snakka vit um okkara felags ungdomsár og eygnakrókarnir torna og mítt í tí heila er Henning aftur í tilvitskuni og tárini renna í stríðum streymum.

-Eg sat hjá honum seinastu dagarnar og spurdi meg sjálvan, um hetta var veruleikin. Nú veit eg, at eg fái hann ikki aftur, sigur Sólvá.

Jarðarferðin og hvar var eg?

-Jarðarferðin stendur fyri mær sum ein ótýðiligur dreymur. Hvar var eg?

Har var eitt øgilt fólk og tað var heilt óveruligt. Kanska var ein uggi í, at har vóru so nógv fólk. Og erliga, eg veit ikki. Eg sat har í kirkjuni og hugsaði um Henning og eg gloymdi heilt meg sjálv-an. Tað var eg sum hevði mist mannin, tað vóru børn míni, sum høvdu mist pápan, tað var okkum, tað var synd í og

so sat eg bara og hugsaði um, at tað var synd í Henningi. Øll hesi fólkin kring meg, sum eg kendi væl, ta lötuna vóru tey heilt óverulig.

-Jarðarferðin var virðilig og pen, men tað hjálpir ikki upp á sorgina. Vit vóru so klistraði saman, eg og Henning. Hann var eitt bleytt menniskja og hann

